

Josfrid Hansen til áminningar

Tað vóru tung og ófatandi boð at fáa úr Funningsfirði hóskvöldið 25. februar, at Josfrid ikki longur var okkara millum.

Deyðin er harður og miskunnarleysur og slitur tey eyrastu bond, men hann er tibetur ikki tað seinasta, tí ein sigraði á deyðanum, Jesus Kristus, okkara Frelsari og okkara einasta vón.

Josfrid var ættað úr Funningsfirði, har bæði foreldrinu Lisa og Johan vóru barnfódd. 6 vóru systkini: 2 dreingir og 4 gentur.

Pápin var at byrja við fiskimaður, men fór so í land at arbeiða sum tímubúmaður.

Við teirri lítlu inntøkuni, ein maður tá hevði, var oft kærkomið við onkrum eyka, og her var mammann pápanum ein góður stuðul: hevði handil, telefonstøðina, postbátin, og tá sildin í 30 árunum var nógv í fjórðinum, setti hon sildagør.

Tá yngsti sonurin er 5 ára gamal, doyri pápin, so mammann mátti nú einsa-

møll livjarga sær og sinum og álíkavæl vóru bæði hjartalag og stundir fyri øðrum. Báðar ommurnar bðu teirra seinastu ár hjá henni og líkaleiðis mosturin og svágurin Jóanes, og øll doyðu tey út frá henni. Sjálv vitnaði Lisa, at hon hevði ikki klárað stríð, mótbúð og sorgir, um ikki Guð hevði staðið henni við lið og givið henni mátt og megi, og legði hon afturat: Honum aleina verið tókkin.

Í hesi góða barnaheimi vaks Josfrid upp saman við systkjunum og tá hon aftan á skúlatíðina skuldi út í arbeiði, kann ikki sigast annað, at hon hevði góðan føring við sær í allar mátar.

Tey fyrstu árinu tænti hon fyrst í Gøtu og síðani í Danmark. Um 20 ára aldur kom Josfrid heimaftur og fór í handlin hjá Karl á Lag, har hon var til hon giftist við Torkili Hansen. Í hjúnalagnum fingur tey 3 børn: genturnar Aivi og Winnie og drongin Johan. Nøkur ár seinni valdi Josfrid at vera einsamallur

forsyrgjari og fór út aftur í vinnu, fyrst hjá Fa. Brend og síðan á Gjaldstovuni, har hon byrjaði 1. april 1962 og var har í 30 ár. Hon arbeiðdi mest innan skattabókhalðið og bera starvsfólkini henni alt tað besat, einastandandi dugnalig og samvitskufull, og hartil stillfóran og vakran atburð og ein góður arbeiðsfelagi var hon eisini. Meðan børninu vóru smá og í uppvøkstrinum, var ógvuliga strevið hjá Josfrid og við nógvum yvirarbeiði, men mammann var henni góður stuðul við t.d. at hava sonin Johan í longri tíðarskeið.

Í sjeitárunum mætti Josfrid listamanninum Fridtjof Joensen og fluttu tey saman. Hjá henni fekk Fridtjof ikki bert eitt hugnaligt heim, men eisini allan tann stuðul, hann hevði neyðugan í krævum mikla arbeiði sínum.

Tær triggjar systurnar hjá Josfrid: Nina, Tóra og Sigrun, giftust eisini til Havnar og hava tær øll árinu havt tætt samband.

Eisini mættist familjan

ofta í Funningsfirði i barnaheiminum, har mammann altíð hevði fult hús, í skúlatíðini vóru tað ommubørninu, ið vóru har. Josfrid keypti sær seinni eini gomul hús í bygðini og leitaði hon ofta norður, serliga tá sonurin giftist við Ann, og hesi bæði Reynabørninu búsettust í Funningsfirði, og við tíðini vóru so 4 ommubørn: Bárður, Beinta, Bogi Arnold og Birta.

Josfrid hevði altíð verið nær knýtt at heimbygðini, átti eisini mammuna har og nú gjørdust bondini enn tættari. Tá bygðin fekk skúla i lærarahúsum í 1983, var ongin feignari enn hon. Men so hendi óhappið, húsini brendu og øll væntaðu, at skúlin varð niðurlagdur og fór hann fyrst av bygðini, so varð seinur dagur at fáa hann aftur. Aftur her vísti Josfrid seg sum tann megnarkvinna hon var, bjóðaði síni gomlu hús til fyrilsskúla, sjálvandi leigufriitt. Tíkið varð av tilbøðnum, og húsaðust

lærin og børninu har, til nýggi skúlin var liðugur.

Fimta ommubarnið Tekla budi í Danmark, men gleðin var stór, tá familjan flutti heim í 1985 og fyrstu tíðina budi í kjallaraðbúðini hjá Josfrid, sum tá hevði bygt sær hús. Higartil hevði bústaðurin verið leigað íbúð, men altíð var ynksi hjá henni sum hjá so mongum øðrum at fáa egið heim. Og tá børninu vóru undan-komin, fór Josfrid at stríðast fyri hesum og fyri 12 árum síðani kundi hon flyta inn í síni vøkru hús á Spögvavegi 39.

Sum so mangur annar, varð Josfrid ikki spard fyri sorgir. Bert 67 ára gamal í 1988 doyði Fridtjof, hóast hann hevði verið sjúkur ta seinastu tíðina, so kom hetta ógvuliga óvæntað og var ein harður smeytur fyri Josfrid, stillishga bar hon hetta, tess meira tók tað henni.

Elda beiggjan misti hon við ólukkuni og í 1991

slóknáði mammann.

Ein stórur uggi fyri Josfrid var, at Tekla, sum hon var so nær knýtt at, budi hjá henni seinastu 2 árinu. Og nú vóru so boð eftir Josfrid. Stórliga verður hon saknað av børnum, svigarbørnum, ommubørnum, systurum við monnum og vinum og arbeiðsfeløgum sínum.

Við hjartans tøk fyri gestabliðni og hugnaligar lønur.

j.h.

Lærin og næmingar uttan fyri húsini hjá Josfrid

Sosialurin – fimm ferðir um vikuna!